

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/33/2025
Identifikačné číslo spisu:	6123258582
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123258582.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu AVLIIS, s.r.o., so sídlom Malé Ostratice 236, 956 34 Ostratice, IČO: 46 351 728 v konaní zastúpenému JUDr. Tiborom Bašistom, advokátom, so sídlom Štefánikova 8, 058 01 Poprad, IČO: 35 507 128, proti žalovanému SENOR s.r.o., so sídlom 972 26 Kostolná Ves 219, IČO: 46 259 023, v konaní zastúpenému IVANOVIČ LEGAL s.r.o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 434 556, o zaplatenie 39.057,60 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 22Cb/69/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. apríla 2025, č. k. 43Cob/94/2024-550, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „súd druhého stupňa“) dovolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 17. apríla 2025, č. k. 43Cob/94/2024-550, potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 22Cb/69/2023-453 zo dňa 24. apríla 2024 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 22Cb/69/2023-461 zo dňa 11. júna 2024, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd Trenčín svojím rozsudkom č. k. 22Cb/69/2023-453 zo dňa 24. apríla 2024 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 22Cb/69/2023-461 zo dňa 11. júna 2024, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd zhrnul obsah žaloby, z ktorej vyplýva, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny 39.057,60 Eur spolu s úrokom z omeškania 9,00 %

ročne zo sumy 15 511,20 Eur od 27.02.2019 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 13 957,80 Eur od 28.03.2019 do zaplattenia, s úrokom z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 9 588,60 Eur od 30.04.2019 do zaplattenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 120,- Eur. Podanie žaloby odôvodnil tým, že so žalovaným sa v roku 2015 dohodli na vzájomnej spolupráci, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu spočívajúci vo vyvíjaní činnosti smerujúcej k tomu, aby žalovaný pričinením žalobcu mal príležitosť vstúpiť do zmluvných vzťahov a spolupráce s tretími subjektami, pričom predmetom činnosti žalovaného bude poskytnutie prác spočívajúcich v povrchovej úprave kovov. Na výške odplaty a spôsobe jej výpočtu sa so žalovaným dohodli tak, že žalovaný po vykonaní prác objednaných tretím subjektom predkladal v pravidelných intervaloch žalobcovi podklady pre účely výpočtu konkrétnej sumy odplaty, ktorú zaplatil žalovaný žalobcovi. Spôsob vyúčtovania odplaty žalobcu bol medzi žalobcom a žalovaným dohodnutý tak, že konateľ žalobcu priniesol konateľovi žalovaného konkrétny diel, na ktorom mala byť vykonaná žalovaným práca pre tretí subjekt, konateľ žalovaného stanovil výšku odplaty, za ktorú túto prácu vykoná, konateľ žalobcu dohodol s tretím subjektom sumu, za ktorú sa práca na konkrétnom diele bude žalovaným pre tretí subjekt vykonávať, žalovaný vykonal pre tretí subjekt objednanú prácu, žalovaný vystavil pre tretí subjekt faktúru a od fakturovanej sumy si žalobca vyrátal na základe pomocných dokumentov svoju odplatu, ktorú žalovaný zaplatil žalobcovi. Dňa 1.1.2016 bola na návrh žalovaného medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená písomná zmluva o sprostredkovaní (ďalej len „Zmluva o sprostredkovaní“), ktorá pôvodné dojednanie medzi žalobcom a žalovaným nenahradiť a ani nezmenila. V Zmluve o sprostredkovaní bola dohodnutá provízia vo výške 20 % z hodnoty sprostredkovaného obchodu, ale medzi zmluvnými stranami bola ústne dohodnutá provízia vo výške presahujúcej písomne dohodnutú výšku provízie 20 % z hodnoty sprostredkovaného obchodu ako aj spôsob a mechanizmus jej výpočtu, a to na základe pôvodnej ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným z roku 2015. Žalobca si voči žalovanému vyúčtoval odplatu v súlade s dohodou so žalovaným o jej výške ako aj v súlade s dohodnutým spôsobom a mechanizmom jej výpočtu faktúrou č. FV2019/004 vystavenou dňa 12.02.2019, splatnou dňa 26.02.2019, na sumu 15.511,20 Eur, faktúrou č. FV2019/008 vystavenou dňa 13.03.2019, splatnou dňa 27.03.2019, na sumu 13.957,80 Eur a faktúrou č. FV2019/011 vystavenou dňa 15.04.2019, splatnou dňa 29.04.2019, na sumu 9.588,60 Eur, ktoré riadne doručil žalovanému. Žalovaný faktúry neuhradil žalobcovi ani len čiastočne, čím sa s ich úhradou dostal do omeškania. Doplnil, že vzhľadom na v tom čase platnú právnu úpravu zákona o dani z príjmov v znení účinnom do 1.1.2020 boli súčasťou základu dane daňovníka odplaty provízie a to aj ak ide o sprostredkovanie na základe zmlúv najviac do výšky 20% z hodnoty sprostredkovaného obchodu. Uvedené podľa žalobcu dáva odpoveď, prečo sa hľadala možnosť uplatňovania faktúr žalobcu do nákladových položiek žalovaného, ktorému boli fakturované sumy presahujúce 20 % z hodnoty sprostredkovaného obchodu. Žalobca preto vystavoval faktúry, v ktorých uvádzal predmet fakturácie odguličkovanie, tieto faktúry žalovaný zaviedol do účtovníctva a zahrnul ich do nákladových položiek. Časť faktúr s takýmto predmetom fakturácie aj uhradil.

Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poprel žalobou uplatnený nárok, výslovne poprel existenciu akéhokoľvek iného dojednania so žalobcom, ako písomne uzatvorenej Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 1.1.2016 resp. že by medzi žalobcom a žalovaným existovalo akékoľvek iné dojednanie o výške provízie, než 20 % zo sprostredkovaného obchodu.

2.2. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobca svoje tvrdenie o existencii dohody o výške odmeny za sprostredkovanie žiadnym spôsobom nepreukázal. Svoj záver odôvodnil tým, že samotná skutočnosť, že žalovaný v minulosti žalobcovi uhrádzal faktúry vystavené na sumy, kde odmena prevyšovala dojednaných 20 % sprostredkovaného obchodu, nie je dôkazom o existencii žalobcom tvrdenej dohody. Žalovaný skutkovými tvrdeniami riadne opísal proces úhrady faktúr vystavených žalobcom, ktoré vzhľadom na ich vtedajší veľmi blízky vzťah nepodliehali v rámci bežného obchodného styku väčšej kontrole. Ako vyplynulo z výpovede konateľa žalovaného a z oboznámenej výpovede svedkyne Ing. F. Z., po tom, ako žalovaný zistil, že žalobca vystavil faktúry na sumy prevyšujúce písomne dojednanú odmenu, faktúry nad 20 % z dojednaného obchodu neboli žalovaným žalobcovi uhrádzané. Z potvrdenia p. A. U. zo dňa 12.4.2023 okresnému súdu vyplynulo, že k faktúram č. 2019011, 2019004 a 2019008 bola k 31.12.2022 vytvorená opravná položka vo výške 100 %. Faktúry boli žalobcom vystavené za „odguličkovanie“, avšak žalobca v prejednávacom spore nepredložil žiadne dôkazy a ani nepredniesol žiadne bližšie skutkové tvrdenia preukazujúce, že žalobca činnosť ním označenú ako „odguličkovanie“ reálne vykonal a ani ju nešpecifikoval tak, aby bolo možné

jednoznačne konštatovať, že bola žalobcom reálne vykonaná. Podľa súdu prvej inštancie žalobca ním tvrdenú existenciu dojednania o odmene odlišného od písomnej zmluvy o sprostredkovaní nepreukázal ani predloženými tabuľkami. Zdôvodnil, že pokiaľ žalobca predložil tabuľky, od ktorých odvodzoval existenciu ním vykonanej činnosti ako i výšku odmeny, ktorá mu mala byť za vykonanú činnosť žalovaným uhradená, tento dôkaz bol žalovaným spochybnený z dôvodu, že neboli schválené a ani podpísané zmluvnými (sporovými) stranami. Zároveň v tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že odmena uplatnená žalobcom by podľa predložených tabuliek mala dosahovať cca 50 % - 60 % sumy sprostredkovaného obchodu, v niektorých prípadoch až 80 %, čo by bolo extrémne nevýhodné. Existencia tabuliek, ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobcu podkladom pre uplatnenie odmeny, sama o sebe nepreukazuje, že žalovaný s odmenou prevyšujúcou 20 % zo sprostredkovaného obchodu súhlasil. Okresný súd uviedol, že skutočnosť, že by sa na vytvorení či schválení predmetných tabuliek podieľal priamo štatutár žalovaného, preukázaná nebola a rovnako samotná existencia tabuliek nepreukazuje skutočnosť, že žalobca ním fakturované práce i reálne vykonal.

2.3. Z obsahu napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie nevykonal výsluch konateľa žalobcu pána Igora Pavlisa a výsluch svedkyne Ing. F. Z. z dôvodu zachovania zásady hospodárnosti konania ako i s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí priznal úspešnému žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd dovolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 17. apríla 2025, č. k. 43Cob/94/2024-550, potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 22Cb/69/2023-453 zo dňa 24. apríla 2024 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 22Cb/69/2023-461 zo dňa 11. júna 2024.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané a vo svojom rozhodnutí dal zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky významné pre rozhodnutie sporu tak, ako ho strany v priebehu konania vymedzili a s podstatnou argumentáciou strán sporu sa v preskúmanom rozhodnutí aj primeraným spôsobom vysporiadal.

3.2. Aj odvolací súd je toho názoru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať existenciu nároku na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom z titulu uzavretej ústnej dohody o výške sprostredovateľskej provízie nad 20 % zo sprostredkovaného obchodu. Na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie výlučne vo väzbe na obsahové vymedzenie odvolania odvolací súd doplnil, že z tvrdení žalobcu vyplýva, že odplata žalobcu za sprostredkovanie mala predstavovať pri jednotlivých žalobcom sprostredkovaných obchodoch rozdiel medzi cenou zaplatenou tretím subjektom žalovanému a cenou určenou konateľom žalovaného za činnosť na tom ktorom diele, za ktorú žalovaný prácu vykoná, po odpočítaní 20 %, keďže žalobca si žalovaný nárok uplatnil výlučne ako nárok na províziu vo výške presahujúcej 20 % z dohodnutého obchodu. Odvolací súd vysvetlil, že bolo potom povinnosťou žalobcu v žalobe skutkovými tvrdeniami vymedziť, z akej konkrétnej uzavretej zmluvy resp. z akých konkrétnych uzavretých zmlúv medzi žalovaným a treťou osobou, ktoré sprostredkoval práve žalobca, vznikol nárok žalobcu na províziu na základe konkrétnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o výške tejto provízie ako rozdielu ceny stanovenej žalovaným za konkrétnu prácu a ceny zaplatennej tretím subjektom po odpočítaní 20%. Bolo teda povinnosťou žalobcu preukázať vo vzťahu k obchodným prípadom, ktoré boli výsledkom sprostredkovateľskej činnosti žalobcu a na ktoré sa vzťahovali žalobcom predložené faktúry, tvoriace predmet sporu, existenciu tvrdenej ústnej dohody o mechanizme určenia provízie pre žalobcu, keď z obsahu žalobných tvrdení implicitne vyplýva, že provízia žalobcu na základe ústnej dohody nebola fixná, ale odvíjala sa od určenia ceny žalovaným a ceny, ktorú dohodol žalobca s treťou osobou.

3.3. V okolnostiach súdnej veci považoval odvolací súd za potrebné zdôrazniť predovšetkým to, že len všeobecné tvrdenie žalobcu, že pre žalovaného vykonával sprostredkovateľskú činnosť a všeobecné tvrdenie o ústnej dohode strán o mechanizme určenia výšky provízie žalobcu nepostačovali na vyslovenie záveru o tom, že konkrétna žalovaná suma na základe sporných faktúr predstavuje nárok žalobcu na províziu, ktorá vznikla vo vecnej súvislosti vo vzťahu ku konkrétnemu sprostredkovanému obchodu medzi žalovaným a treťou osobou práve v žalovanej výške. Sice podľa tvrdení žalobcu nárok žalobcu ako sprostredkovateľa na províziu mohol vzniknúť jedine vtedy, ak jeho pričinením ako sprostredkovateľa bola medzi žalovaným a treťou osobou uzavretá zmluva, ktorá je predmetom

sprostredkovania, žalobca v celom priebehu konania neuviedol, uzavretie akého konkrétneho obchodu je výsledkom jeho sprostredkovateľskej činnosti a ani v tomto smere neuviedol vo vzťahu k žalovaným faktúram žiadne skutkové tvrdenia. Skutkové tvrdenie žalobcu, že mu vznikol nárok na províziu „nad 20%“ alebo „presahujúcej 20%“ nie je podľa súdu žiadnym konkrétnym a overiteľným tvrdením o dohodnutej odmene za sprostredkovanie v rámci jednotlivých obchodných prípadov. Napriek obrane žalovaného, že žalobca nevysvetlil, ako dospel k fakturovanej sume, žalobca neuviedol žiadne také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodit', aká konkrétna provízia, v akej výške a vo vzťahu k akému konkrétnemu sprostredkovanému obchodu bola medzi žalobcom a žalovaným dojednaná a to vo vzťahu k predloženým faktúram tak, aby bolo vôbec možné tvrdenia žalobcu verifikovať na podklade konkrétnych dôkazných prostriedkov. Odvolací súd uviedol, že žalobca uviedol len údaj o tom, že žalobca má nárok na odplatu viac ako 20 % z dojednaných obchodov, odkázal na vystavené faktúry a poukázal na to, že žalovaný v minulosti faktúry žalobcovi uhrádzal, tieto tvrdenia však nedávajú odpoveď na otázku, na aký konkrétny nárok žalobcu na províziu sa vzťahujú fakturované sumy. Preto aj krajský súd považoval za potrebné zdôrazniť, že faktúry predložené žalobcom sú daňovými dokladmi, nie sú dôkazom o vzniku nároku na províziu vo vzťahu ku konkrétnemu dojednanému obchodu, a preto ani prípadné prevzatie a potvrdenie faktúr žalovaným a ich uvedenie v kontrolnom výkaze nemožno bez ďalšieho posudzovať ako dôkaz o existencii nároku žalobcu, o to viac za situácie, keď sú vo vzťahu k nim vytvorené zo strany žalovaného aj opravné položky na 100 % fakturovanej sumy, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie. Zo žiadnej obchodnej praxe uhrádzania faktúr s predmetom fakturácie odguličkovanie resp. odguličkovanie nemožno podľa súdu vyvodit' automatické právo žalobcu na uhradenie akejkoľvek faktúry vystavenej žalovanému s týmto predmetom fakturácie, preto pokiaľ si žalobca uplatnil v konaní nárok na províziu vyfakturovanú žalovanému fa. č. FV2019/004, FV2019/008 a FV2019/011 ako „odguličkovanie“, pre jeho úspech v spore bolo jeho procesnou povinnosťou uviesť také skutkové tvrdenia, z ktorých možno vyvodit' vznik takéhoto nároku podľa predpisov hmotného práva resp. v zmysle preukázanej dohody strán. Krajský súd uzavrel, že pokiaľ potom žalobca neuviedol taký skutkový dej, z ktorého by bolo možné vyvodit' vznik jeho nároku voči žalovanému na žalovanú províziu za sprostredkovanie konkrétneho obchodu v konkrétnej výške na základe konkrétnej ústnej dohody strán, nemohol byť v tomto konaní úspešný, pretože si predovšetkým nesplnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti.

3.4. Odvolací súd tiež zdôvodnil, že v súlade s princípom kontradiktórnosti konania a zásadou rovnosti strán sporu nebolo povinnosťou, ale ani právom súdu prvej inštancie, aby si z dôkazov žalobcu zisťoval a vyvodzoval iné skutočnosti a tvrdenia, ako uvádzal samotný žalobca, resp. zisťoval a vyvodzoval skutočnosti nad rámec tvrdení žalobcu. Pokiaľ potom aj žalobca predložil do konania listinné dôkazné prostriedky, bolo jeho povinnosťou uviesť relevantné skutkové tvrdenia, ktoré mali byť takýmito dôkaznými prostriedkami preukázané. Žalobca síce do konania predložil dôkazy, ktoré mali jeho nárok preukazovať, údaje z týchto dôkazov však vôbec nepreniesol do svojich žalobných tvrdení pri opísaní relevantného skutkového deja (§ 132 ods. 1 CSP). Nestačilo preto zo strany žalobcu skutkový dej individualizovať len odkazom na predložené listinné dôkazné prostriedky (napr. faktúry, pomocné dokumenty pre výpočet provízie, emailovú komunikáciu a pod.), všeobecným odkazom na iné prípady nesúvisiace s predmetom konania, v ktorých žalovaný uhradil žalobcovi províziu nad 20 % zo sprostredkovaného obchodu resp. odkazom na úhradu iných faktúr s predmetom fakturácie odguličkovanie, a ani s odkazom na všeobecné znenie dohody, teda bez popísania konkrétneho obchodného prípadu, z ktorého mu vznikol nárok na žalovanú províziu a bez popísania konkrétneho spôsobu jej určenia.

3.5. Ani odvolaciemu súdu v štádiu odvolacieho konania nebolo z tvrdení žalobcu zrejmé, aká provízia z akej konkrétnej sprostredkovateľskej činnosti žalobcovi vznikla a prečo práve v uplatnenej výške. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca zároveň v odvolaní nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že existenciu ústnej dohody o výške provízie nad 20 % nepreukazujú ani žalobcom predložené pomocné dokumenty, konkr. tabuľky, pretože nebolo preukázané, že na ich schválení sa podieľal štatutár žalovaného resp. nebolo preukázané, že žalovaný súhlasil s odmenou pre žalobcu prevyšujúcu písomne dohodnutú províziu vo výške 20 % a ani to, že fakturované práce (služby) boli zo strany žalobcu žalovanému aj skutočne dodané. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukázal aj na listinu označenú ako Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022 podpísanú konateľom žalovaného a uhradené faktúry s predmetom fakturácie odguličkovanie, žiadny z týchto listinných dôkazov nepredstavuje podľa súdu

dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodit' vznik nároku žalobcu na zaplatenie provízie tvoriaci predmet tohto súdneho konania.

Odvolací súd uviedol, že napriek skutočnosti, že žalobca v podanom odvolaní Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022 považoval za dôkaz o zaužívanej obchodnej praxi dojednanej medzi žalobcom a žalovaným, toto tvrdenie je možné vyhodnotiť aj ako tvrdenie žalobcu o tom, že Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022 podpísané konateľom žalovaného predstavuje uznanie žalovaného záväzku voči žalobcovi. Odvolací súd preto pre úplnosť doplnil, že sa jedná o nové skutkové tvrdenie, ktoré žalobca uviedol až v odvolacom konaní.

3.6. Pokiaľ žalobca vytýkal súdu prvej inštancie tiež to, že nevykonal navrhnutý výsluch konateľa žalobcu a svedkyne Ing. F. Z., odvolací súd k tejto odvolacej námietke žalobcu uvádza, že žalobca v podanom odvolaní odvolaciemu súdu žiadnym spôsobom nevysvetlil, z akých dôvodov je možné sa domnievať, že výsluchy konateľa žalobcu a svedkyne Ing. F. Z. sú spôsobilé zvrátiť výsledky dokazovania v prospech žalobcu, teda aké pre posúdenie prípadu významné skutočnosti by tieto osoby svojím výsluchom vedeli preukázať, keď výsledok tohto súdneho konania bol založený práve na tom, že žalobca si v podstatnej miere predovšetkým nesplnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť právne významné skutočnosti. Dodal, že súhlasí so žalobcom v tom, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť dôkazy na svoje tvrdenia, žalobca však v odvolaní neuviedol, aké konkrétne právne významné tvrdenia mali byť výsluchom tejto svedkyne v konaní preukázané v reakcii na skutočnosti, ktoré vyšli najavo až na záverečnom pojednávaní. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol také relevantné skutkové a právne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť závery súdu prvej inštancie, na základe ktorých žalobu zamietol, preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu ako vecne správne a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 566 a nasl. spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na nové konanie a nové rozhodnutie. Voči žalovanému si žalobca uplatňuje trovy konania a trovy dovolacieho konania.

5. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) opakovane uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu súdov oboch inštancií podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v tom, že súd bez dostatočného odôvodnenia odmietol vykonať navrhované dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, čím znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so skutkovými argumentmi žalobcu a porušil i povinnosť viesť výsluch svedka (konateľa žalovaného) tak, že tento vypovedá o skutočnostiach, ktoré vnímal a ktoré sú mu známe v zmysle zásad vedenia výsluchu podľa Civilného sporového poriadku, nie z písomnej prípravy.

5.1. Dovolateľ po zhrnutí obsahu žaloby a priebehu konania v úvodnej časti dovolania tvrdí, že dôkazy, ktoré boli vykonané, boli vyhodnotené jednostranne v prospech žalovaného, ktorého výpoveď (konateľa Cagáňa) bola realizovaná v rozpore s procesnými pravidlami výsluchu svedka a je s ostatnými dôkazmi v priamom rozpore. Zároveň sa súd opomenul zaoberať dôkazmi a ich obsahom pri zdôvodňovaní potvrdzujúceho rozhodnutia, ktorým bol návrh zamietnutý, a to tými, ktoré žalobca predložil a navrhol vykonať a ktoré jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach jednoznačne vyvracajú výpoveď žalovaného, a bez pochybností potvrdzujú nárok žalobcu.

Namieta, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu, napriek jeho rozsiahlosti, došlo obsahovo iba k formálnemu potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu, bez samostatného vysporiadania sa s odvolacími dôvodmi a vysvetlenia, prečo súd považuje podľa názoru žalobcu kľúčové dôkazy za irelevantné, nijako sa nimi nezaobera, čím robí napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným. Súd oboch stupňov sa podľa dovolateľa vo svojich rozhodnutiach nezaoberajú (čítanou) výpoveďou konateľa žalovaného, ktorá je v kontexte ostatných predložených a vykonaných dôkazov s nimi v celkom zjavnom rozpore.

Súd pri hodnotení dôkazov podľa dovolateľa ignoruje odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.9.2022 podpísané konateľom žalovaného, ktorý takto potvrdil záväzky voči žalobcovi, kde je v predložennom dokumente v bode 2. uvedené, že v účtovnej hlavnej knihe vykazuje došlé faktúry od žalobcu za obdobie rokov 2016 - 2020 za služby vo výške 1 274 986,58 EUR a v bode 3 uvádza, že celková hodnota záväzkov voči spoločnosti AVLIIS, s.r.o. (žalobca) za obdobie rokov 2016 - 2020 bola vo výške 1 511 246,84 EUR /s DPH/, bez DPH 1 274 986,57 EUR, z toho zaplatená výška záväzkov je v celkovej hodnote 1 197 226,97 EUR /s DPH/, bez DPH 1 013 303,34 EUR. Výška neuhradených záväzkov je 314 019,87 EUR /s DPH/ bez DPH 261 683,23 EUR. V odôvodnení podľa žalobcu absentuje náležitá pozornosť dôkazu o existencii dlhu žalovaného voči žalobcovi.

Dovolateľ ďalej súdom vytyká, že tieto sa pri hodnotení dôkazov nezaoberajú e-mailovou komunikáciou medzi zamestnancami žalobcu a žalovaného (rok 2016, 2017, 2018), ani s predloženým listom žalovaného zo dňa 18.3.2020. Uvedený list vystavený žalovaným a podpísaný žalovaným, adresovaný žalobcovi, podľa žalobcu jednoznačne preukazuje, že výpoveď konateľa žalovaného nie je pravdivá, a teda aj tu vznikli rozpory v jeho tvrdení a v tvrdení Ing. F. Z., ktorá taktiež aj tvrdila, že tieto faktúry boli uhrádzané s vedomím konateľa žalovaného vypočutého dňa 24.4.2024. Aj preto podľa žalobcu vznikla potreba vypočuť Ing. F. Z..

Dovolateľ vytyká súdu, že napriek tomu, že ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní dňa 24.4.2024 prostredníctvom svojho právneho zástupcu, z dôvodu neodkladných pracovných povinností, toto ospravedlnenie súd akceptoval, spojil s ním následky neakceptácie ospravedlnenia a odmietol výsluch konateľa žalobcu. Oba súdy podľa dovolateľa nedostatočne odôvodňujú správnosť takého postupu, preberajúc tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, argumentujú tým, že sám žalovaný navrhol prečítanie zápisnice z výpovede svedkyne, ktorej výsluch následne navrhoval. Uvedené je však v zmysle zápisnice z pojednávania 29.1.2024 podľa žalobcu nepravdivé, keďže šlo o návrh žalovaného s tým, že v tom čase a za daných okolností (najmä pred výpoveďou žalovaného) s tým zástupca žalobcu súhlasil.

Skutočnosť, že výpoveď konateľa žalovaného nie je pravdivá, potvrdzuje podľa dovolateľa i jeho zamestnankyňa A. U. vo výpovedi vykonanej vo veci žalobcu proti žalovanému o zaplatenie 15.522,- Eur vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8Cb/7/2022 zo dňa 16.02.2023 spolu s ďalšími žalobcom predloženými listinnými dôkazmi, ktorými sa súdy vo svojich odôvodneniach nezaoberajú. Dovolateľ namietá, že žaloba žalobcu bola zamietnutá a rozhodnutie potvrdené s tým, že súd mal za to, že žalobca nepreukázal reálne vykonanie „odguličkovávania“, ktoré je predmetom faktúr, ktorých zaplatenia sa v tomto konaní domáha, ani neuniesol dôkazné bremeno preukázania existencie dohody nad rámec písomnej zmluvy o provízií 20 %. Prvostupňový súd aj odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberajú tvrdeniami žalobcu, výpoveďou A. U., že šlo o označenie predmetu činnosti vo faktúrach, ktoré boli vystavované na základe medzi stranami zaužívaných podkladov - tabuliek pre výpočet provízie presahujúcej dohodnutú províziu za sprostredkovanie 20 %. Súd sa podľa žalobcu tiež vôbec nezaoberá ani skutočnosťou, že opravné položky k faktúram, na ktoré sa žalovaný odvoláva, ktorých zaplatenia sa domáha žalobca, vytvoril žalovaný až k 31.12.2022. Dovolateľ uzatvára, že neumožnením výsluchu svedkov, nevysporiadaním sa s obsahom predložených dôkazov v zjavnom rozpore s výpoveďou žalovaného a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, týkajúceho sa vysporiadania sa s kľúčovými dôkazmi, došlo k zásahu súdu do práva na spravodlivý proces.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že z argumentácie uvádzanej žalobcom je zjavné, že jeho tvrdenia nesmerujú k naplneniu dovolacieho dôvodu, ktorý žalobca označil, ale žalobca vyjadruje nesúhlas s tým, aké závery skutkové ustálil súd prvej inštancie. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, alternatívne zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu, resp. v nevykonaní navrhovaných dôkazov a v nesprávnosti hodnotenia vo veci predložených dôkazov.

11. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

12. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

13. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

14. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09.). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí v bode 17. jednoznačne uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané a vo svojom rozhodnutí dal zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky významné pre rozhodnutie sporu tak, ako ho strany v priebehu konania vymedzili a s podstatnou argumentáciou strán sporu sa v preskúvanom rozhodnutí aj primeraným spôsobom vysporiadal. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí doplnil ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP (bod 40. odôvodnenia). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). K posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok (3Obdo/4/2021).

15.1. Pokiaľ žalobca tvrdí, že zo strany odvolacieho súdu došlo iba k formálnemu potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu, bez samostatného vysporiadania sa s odvolacími dôvodmi a vysvetlenia, prečo súd považuje podľa názoru žalobcu kľúčové dôkazy za irelevantné, s uvedeným sa dovolací súd nestotožňuje. Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju obsiahlu argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami, keď tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal so skutočnosťou, prečo jednotlivé dôkazy boli vykonané, ako boli vyhodnotené ako aj prečo by bolo vykonanie konkrétnych dôkazov pre rozhodnutia súdov irelevantné. Príživkuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie nie je nedostatočné, či dokonca nepreskúmateľné. Z obsahu dovolania je zjavné, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech.

Vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd podľa najvyššieho súdu dostatočne vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žalobou uplatňovaného nároku.

16. Dovolateľ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP namieta i nevykonanie navrhovaných dôkazov ako i spôsob hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov.

17. V kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd prioritne uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). Odvolací súd v súdnej veci po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany, skonštatoval, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP. Zreteľne v bode v bode 16. svojho rozhodnutia krajský súd vysvetlil, že nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu dokazovania alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. Z vyššie uvedenej argumentácie dovolateľa jednoznačne vyplýva nespokojnosť s priebehom dokazovania a závermi súdov nižších inštancií, a v žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko každá sporová strana mala primeranú možnosť predložiť svoje návrhy, uplatňujúc svoje práva za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje protistrana. Sporovým stranám bol počas konania vytvorený rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie ich procesných povinností (k tomu viď aj II. ÚS 121/2002).

18. K námietke dovolateľa, že konajúce súdy nezistili skutočný stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, dovolací súd zdôrazňuje, že úlohou súdu v civilnom sporovom konaní nie je zistiť skutočný stav veci (to je úlohou súdu v mimosporových konaniach), ale v sporovom konaní - vyznačujúcim sa zásadou kontradiktórnosti - súd zisťuje skutkový stav z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnených stranami sporu včas (t. j. pri zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania). Uvedenými skutočnosťami je limitované aj dokazovanie v sporovom konaní, pre ktoré v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP platí, že výlučne súd rozhodne, ktoré zo včas stranami sporu navrhnutých dôkazov (keďže návrh na vykonanie dokazovania predstavuje prostriedok procesného útoku a procesnej obrany) vykoná.

18.1. Dovolací súd zároveň konštatuje, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu, alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti opätovne pripomína (rovnako aj 3Obdo/40/2017, 3Obdo/52/2017, 3Obdo/17/2018 a 3Obdo/18/2018), že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

19. Dovolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), len nevykonanie navrhnutého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/09). O uvedený prípad sa však v tu rozhodovanej veci nejedná. V súvislosti s námietkami žalobcu v jeho dovolaní najvyšší súd uvádza nasledovné:

20. Žalobca tvrdí, že dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, boli vyhodnotené jednostranne v prospech žalovaného a zároveň, že sa súd opomenul zaoberať dôkazmi a ich obsahom pri zdôvodňovaní potvrdzujúceho rozhodnutia, ktorým bol návrh zamietnutý, a to tými, ktoré žalobca predložil a navrhol vykonať a ktoré jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach jednoznačne vyvracajú výpoveď žalovaného, a bez pochybností potvrdzujú nárok žalobcu.

21. Dovolací súd považuje za dôležité opätovne zdôrazniť, že súd prvej inštancie rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol, založil na závere, že strany sporu uzavreli dňa 01.01.2016 Zmluvu o sprostredkovaní v písomnej forme, v ktorej si dohodli odmenu vo výške 20 % z hodnoty sprostredkovaného obchodu (ods. 50., ods. 51. rozhodnutia súdu prvej inštancie), inú dohodu žalobca nepreukázal (ods. 76. rozhodnutia súdu prvej inštancie), v spore nepredložil žiadne dôkazy a ani nepredniesol žiadne bližšie skutkové tvrdenia preukazujúce, že žalobca činnosť ním označenú ako „odguličkovanie“ reálne vykonal a ani ju nešpecifikoval, preto nebol preukázaný nárok žalobcu vyúčtovaný žalovanému faktúrami č. FV2019/004, FV2019/008 a FV2019/011 (ods. 86 rozhodnutia súdu prvej inštancie). Aj odvolací súd bol toho názoru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať existenciu nároku na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom z titulu uzavretej ústnej dohody o výške sprostredovateľskej provízie nad 20% zo sprostredkovaného obchodu. V bode 25. odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd zreteľne uviedol, že bolo povinnosťou žalobcu v žalobe skutkovými tvrdeniami vymedziť, z akej konkrétnej uzavretej zmluvy resp. z akých konkrétnych uzavretých zmlúv medzi žalovaným a treťou osobou, ktoré sprostredkoval práve žalobca, vznikol nárok žalobcu na províziu na základe konkrétnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o výške tejto provízie ako rozdielu ceny stanovenej žalovaným za konkrétnu prácu a ceny zaplatenej tretím subjektom po odpočítaní 20 %. Zjednodušene bolo povinnosťou žalobcu preukázať vo vzťahu k obchodným prípadom, ktoré boli výsledkom sprostredkovateľskej činnosti žalobcu a na ktoré sa vzťahovali žalobcom predložené faktúry tvoriace predmet sporu, existenciu tvrdenej ústnej dohody o mechanizme určenia provízie pre žalobcu, keď z obsahu žalobných tvrdení implicitne vyplýva, že provízia žalobcu na základe ústnej dohody nebola fixná, ale odvíjala sa od určenia ceny žalovaným a ceny, ktorú dohodol žalobca s treťou osobou. Odvolací súd skonštatoval, že len všeobecné tvrdenie žalobcu, že pre žalovaného vykonával sprostredkovateľskú činnosť a všeobecné tvrdenie o ústnej dohode strán o mechanizme určenia výšky provízie žalobcu, nepostačovali na vyslovenie záveru o tom, že konkrétna žalovaná suma na základe sporných faktúr predstavuje nárok žalobcu na províziu, ktorá vznikla vo vecnej súvislosti vo vzťahu ku konkrétnemu sprostredkovanému obchodu medzi žalovaným a treťou osobou práve v žalovanej výške. Krajský súd uzavrel, že pokiaľ potom žalobca neuviedol taký skutkový dej, z ktorého by bolo možné vyvodiť vznik jeho nároku voči žalovanému na žalovanú províziu za sprostredkovanie konkrétneho obchodu v konkrétnej výške na základe konkrétnej ústnej dohody strán, nemohol byť v tomto konaní úspešný, pretože si predovšetkým nesplnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti.

22. Žalobca tvrdí, že výpoveď (konateľ a Cagáňa) na pojednávaní dňa 24.4.2024 bola realizovaná v rozpore s procesnými pravidlami výsluchu svedka, nakoľko svoju výpoveď čítal z pripravených listín a je s ostatnými dôkazmi v priamom rozpore (tvrdí, že nevedel o činnosti nazývanej odguličkovanie, pričom v konaní sú ním vlastnoručne predložené listiny, kde sa používa tento pojem a maily odosielané z adresy žalovaného, kde jeho zamestnanci vyslovene žiadajú žalobcu, aby do faktúry uviedol termín odguličkovanie). Dovolací súd prioritne uvádza, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 24.4.2024 nevyplýva tvrdenie dovolateľa, že žalovaný svoju výpoveď „čítal“, vyplýva výlučne, že „konateľ žalovaného pri výpovedi nahliada do ním prinesených záznamov“ (č. l. 446 spisu). Dovolací súd nerozumie, z akého dôvodu by mala byť výpoveď konateľa Cagáňa, ktorý pri výpovedi nahliada do ním prinesených záznamov, realizovaná v rozpore s procesnými pravidlami. Navyše v prípade výpovede žalovaného (ust. § 195 CSP) sa nejedná o výsluch svedka v zmysle ust. § 196 a nasl. CSP, preto sú námietky žalobcu o nespontánnom vyjadrení - výpovedi žalovaného irelevantné. Dovolací súd pripomína, že primárnym dôvodom neúspechu žalobcu v spore bolo neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, pričom výpoveď konateľa žalovaného nebola dôkazom, na ktorom by súd prvej inštancie alebo odvolací súd založili svoje závery.

23. Dovolateľ tiež namieta, že súd pri hodnotení dôkazov ignoruje odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.9.2022 podpísané konateľom žalovaného, ktorý takto potvrdil záväzky voči žalobcovi. Ani s uvedeným sa dovolací súd nestotožňuje. Krajský súd sa predmetnou listinou zaoberal v bodoch 30. a nasl. svojho rozhodnutia, keď zdôvodnil, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukázal aj na listinu označenú ako odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022, podpísanú konateľom žalovaného, na základe ktorej podľa jeho tvrdení žalovaný uznal svoje záväzky voči žalobcovi za roky 2016 až 2020 vrátane záväzkov vyplývajúcich aj z neuhradených faktúr s predmetom fakturácie odguličkovanie, ako aj ďalší

dôkaz a to uhradené faktúry s predmetom fakturácie odguličkovanie, ktoré podľa žalobcu potvrdzujú zaužívanú obchodnú prax dojednanú medzi žalobcom a žalovaným, žiadny z týchto listinných dôkazov nepredstavuje dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť vznik nároku žalobcu na zaplatenie provízie, tvoriaci predmet tohto súdneho konania. Aj z odvolania žalobcu krajskému súdu vyplynulo, že žalobca svoje úsilie v priebehu konania vkladal do preukázania obchodnej praxe medzi žalobcom a žalovaným, opomenul však to, že ani akákoľvek úhrada žalovaného v inom obchodnom prípade nezbavuje žalobcu povinnosti vysvetliť, z akého sprostredkovaného obchodu mu vznikol nárok na žalovanú províziu. Krajský súd ďalej uviedol, že napriek skutočnosti, že žalobca v podanom odvolaní Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022 považoval za dôkaz o zaužívanej obchodnej praxi dojednanej medzi žalobcom a žalovaným, toto tvrdenie je možné vyhodnotiť aj ako tvrdenie žalobcu o tom, že Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.09.2022 podpísané konateľom žalovaného predstavuje uznanie žalovaného záväzku voči žalobcovi. Odvolací súd preto pre úplnosť doplnil, že sa jedná o nové skutkové tvrdenie, ktoré žalobca uviedol až v odvolacom konaní. Civilné sporové konanie je založené na princípe zákonnej koncentrácie konania, ktorá sa prejavuje aj v nemožnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a obrany potom, ako súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania v zmysle § 154 CSP. Po tomto okamihu už prostriedky procesného útoku a procesnej obrany uplatnené v odvolacom konaní nie sú prípustné, okrem prípadov uvedených v ust. § 366 CSP. Zdôvodnil, že pokiaľ až z odvolacích tvrdení žalobcu možno vyvodiť, že žalovaný v Odsúhlasení zostatkov zo dňa 29.09.2022 prípadne uznal žalované faktúry, jedná sa o neprípustnú novotu podľa § 366 CSP, pretože žalobca neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mu bez jeho viny bránili uplatniť tento prostriedok procesného útoku (skutkové tvrdenie podľa § 149 CSP) v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto uzavrel (bod 32. rozhodnutia), že pokiaľ žalobca tvrdil, že má voči žalovanému pohľadávku, ktorú mu žalovaný nezaplatil, bolo jeho povinnosťou tvrdiť relevantné skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že takáto pohľadávka žalobcovi skutočne vznikla v žalovanej výške a následne svoje tvrdenia preukázať. V zmysle uvedeného teda nie je možné prisvedčiť žalobcovi, že by súd pri hodnotení dôkazov odignoroval Odsúhlasenie zostatkov zo dňa 29.9.2022.

24. Súd sa pri hodnotení dôkazov podľa dovolateľa tiež nezaoberajú e-mailovou komunikáciou medzi zamestnancami žalobcu a žalovaného (rok 2016,2017,2018), najmä A. U., Ing. F. Z., ktorá podľa žalobcu bez pochybnosti preukazuje dôvodnosť nároku žalobcu, ani s predloženým listom žalovaného zo dňa 18.3.2020.

Najvyšší súd s dovolateľom nesúhlasí a zdôrazňuje, že odvolací súd tiež v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že zákonodarcu v ust. § 132 ods. 2 CSP upravil, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Dôkazy strana označuje a predkladá na podporu svojich tvrdení. Dokazovanie teda má preukázať to, čo strany tvrdili a neslúži na zisťovanie toho, čo strany ani netvrdili. Dokazovanie v sporovom konaní nemá slúžiť na to, aby si sám súd z dôkazov strany vyvodzoval a zisťoval rozhodujúce skutočnosti. V súlade s princípom kontradiktórnosti konania a zásadou rovnosti strán sporu preto nebolo povinnosťou, ale ani právom súdu prvej inštancie, aby si z dôkazov žalobcu zisťoval a vyvodzoval iné skutočnosti a tvrdenia, ako uvádzal samotný žalobca, resp. zisťoval a vyvodzoval skutočnosti nad rámec tvrdení žalobcu. Pokiaľ potom aj žalobca predložil do konania listinné dôkazné prostriedky, bolo jeho povinnosťou uviesť relevantné skutkové tvrdenia, ktoré mali byť takýmito dôkaznými prostriedkami preukázané. Krajský súd vysvetlil, že žalobca síce do konania predložil dôkazy, ktoré mali jeho nárok preukazovať, údaje z týchto dôkazov však vôbec nepreniesol do svojich žalobných tvrdení pri opísaní relevantného skutkového deja (§ 132 ods. 1 CSP). Nestačilo preto zo strany žalobcu skutkový dej individualizovať len odkazom na predložené listinné dôkazné prostriedky (napr. faktúry, pomocné dokumenty pre výpočet provízie, emailovú komunikáciu a pod.), všeobecným odkazom na iné prípady nesúvisiace s predmetom konania, v ktorých žalovaný uhradil žalobcovi províziu nad 20 % zo sprostredkovaného obchodu resp. odkazom na úhradu iných faktúr s predmetom fakturácie odguličkovanie, a ani s odkazom na všeobecné znenie dohody, teda bez popísania konkrétneho obchodného prípadu, z ktorého mu vznikol nárok na žalovanú províziu a bez popísania konkrétneho spôsobu jej určenia.

Krajský súd súčasne v bode 39 odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že „...povinnosťou súdu prvej inštancie je vysporiadať sa len s tými dôkazmi, ktoré majú význam pre posúdenie sporu, teda tých, ktoré

žalobca označil na preukázanie svojich tvrdení. Opačný prístup presadzovaný žalobcom v odvolaní by znamenal, že rozhodnutie súdu by obsahovalo rozsiahle opisovanie skutočností vyplývajúcich z predložených dôkazov bez akejkoľvek ich výpovednej hodnoty vo vzťahu k predmetu sporu, čo by viedlo k zbytočnej rozsiahlosti a aj neprehľadnosti prijatého rozhodnutia. Nie je preto povinnosťou súdu prvej inštancie uvádzať v prijatom rozhodnutí skutočnosti, ktoré netvorili skutkový základ prijatého rozhodnutia a ktoré pre rozhodnutie súdu neboli nijak významné.“

25. Dovolateľ ďalej vytýka súdu, že neodôvodnene odmietol vykonať výsluch konateľa žalobcu a Ing. F. Z., napriek tomu, že výpoveď konateľa žalovaného bola v zjavnom rozpore s v konaní predloženými dôkazmi a výpoveďou tejto svedkyne zaznamenanou v zápisnici z iného konania.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že uvedenému sa odvolací súd venoval v bodoch 33. a nasl. svojho rozhodnutia, kde podrobne zdôvodnil, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevykonanie výsluchu konateľa žalobcu, ktorý mohol byť vykonaný na pojednávaní dňa 24.4.2024 (záverečné pojednávanie) odôvodnil tým, že by si to vyžadovalo odročenie pojednávania a ospravedlnenie konateľa žalobcu z neúčasti na pojednávaní nebolo ničím preukázané a nebolo ani riadne odôvodnené, preto by takýto postup bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 24.4.2024 ďalej vyplýva, že po poučení podľa § 154 CSP PZ žalobcu uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, pričom súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Dovolací súd uvádza, že predmetnému postupu súdu prvej inštancie nie je čo vytknúť.

Súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie ani výsluchom svedkyne Ing. F. Z., a to s odôvodnením, že žalobca pôvodne navrhol túto svedkyňu vypočuť, ale následne navrhol vykonať dokazovanie prečítaním jej výpovede v inom súdnom konaní. Po vykonaní dokazovania prečítaním výpovede svedkyne žalobca navrhol svedkyňu predvolať a vypočuť ju osobne s odôvodnením, že je potrebné odstraňovať rozpory v jej výpovedi. Rozpory vo výpovedi svedkyne podľa súdu prvej inštancie vyplývali z predložených zápisníc, ktoré sú súčasťou spisu, a teda boli známe najneskôr v čase, kedy boli do spisu predložené. Tento dôkaz tak mohol byť navrhnutý skôr. I dovolací súd akcentuje na záver súdov oboch inštancií, že žalobcom tvrdené rozpory vo výpovedi svedkyne sa mali týkať jej vyjadrenia o tom, že o existencii tabuliek mala vedomosť a následného vyjadrenia, že tabuľky sama vytvorila, uvedené vyjadrenie však bez preukázania existencie (inej) dohody o výške odmeny nepreukazovalo žalobou uplatnený nárok. Odvolací súd súčasne dostatočne vysvetlil, že žalobca v podanom odvolaní odvolaciemu súdu ani žiadnym spôsobom nevysvetlil, z akých dôvodov je možné sa domnievať, že výsluchy konateľa žalobcu a svedkyne Ing. F. Z. sú spôsobilé zvrátiť výsledky dokazovania v prospech žalobcu, teda aké pre posúdenie prípadu významné skutočnosti by tieto osoby svojím výsluchom vedeli preukázať, keď výsledok tohto súdneho konania bol založený práve na tom, že žalobca si v podstatnej miere predovšetkým nesplnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť právne významné skutočnosti. Z uvedeného dôvodu bol aj odvolací súd toho názoru, že doplnenie dokazovania výsluchom týchto osôb by bolo z daných okolností nevhodné, ako to uviedol aj súd prvej inštancie. Zdôvodnil, že vzhľadom na absenciu relevantných skutkových tvrdení v žalobe a v ďalších prednesoch žalobcu v priebehu konania žiadny z navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu by už nemohol priniesť viac svetla do posudzovaného prípadu. Vo vzťahu k návrhu žalobcu výsluch konateľa žalobcu a Ing. F. Z. odvolací súd v bodoch 37. a nasl. opäť podrobne vysvetlil, že žalobca mal príležitosť uviesť všetky podstatné skutočnosti odôvodňujúce ním uplatnený nárok už v podanej žalobe ako aj vo svojich ďalších prednesoch, konateľ žalobcu mal príležitosť zúčastniť sa pojednávania uskutočneného v tejto veci dňa 24.04.2024, avšak bez preukázania vážnych dôvodov túto príležitosť nevyužil. Na pojednávaní dňa 24.4.2024 bol v celom jeho priebehu za žalobcu na pojednávaní prítomný jeho právny zástupca, ktorý mohol účinne hájiť jeho práva aj v reakcii na skutočnosti uvedené konateľom žalovaného pri jeho výsluchu uskutočnenom na tomto pojednávaní. V odvolaní žalobca navyše neuviedol, aké skutočnosti, ktoré mali byť reakciou na konkrétne nové tvrdenia a dôkazy produkované žalovaným na pojednávaní, a ktoré nemohli byť preukázané inak, mali byť vykonaním výsluchom konateľa žalobcu preukázané (§ 195 ods. 1 CSP). V odvolacej argumentácii žalobcu absentuje akékoľvek vysvetlenie, z akého dôvodu bol výsluch konateľa žalobcu podstatný pre správne zistenie skutkového stavu veci.

Vo vzťahu k výsluchu svedkyne Ing. F. Z. bol odvolací súd toho názoru, že rozpory v jej výpovediach v iných súdnych konaniach museli byť žalobcovi známe pred pojednávaním dňa 24.04.2024, ako na to poukázal aj súd prvej inštancie a v podanom odvolaní to nenamietal ani žalobca, a vykonanie takéhoto

dokazovania by si vyžadovalo odročenie pojednávania, preto sa nejedná o včasný návrh na doplnenie dokazovania výsluchom tejto svedkyne. Odvolací súd dodal, že pokiaľ žalobca výsluch tejto svedkyne navrhol vo vzťahu k nezrovnalostiam v jej výpovedi v inom súdnom konaní, a to vo vzťahu k tabuľkám, ktoré žalobca predložil ako pomocný dokument pre výpočet jeho odmeny, odvolací súd pripomenul, že samotný žalobca uviedol, že spôsob vyúčtovania odplaty žalobcu mal byť dohodnutý a vzájomne odsúhlasený stranami (konateľmi). Žalobca zároveň v podanom odvolaní relevantnou odvolacou argumentáciou nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca predložil tabuľky, od ktorých odvodzoval existenciu ním vykonanej činnosti ako i výšku odmeny, tieto neboli schválené a ani podpísané zmluvnými (sporovými) stranami resp. konateľom žalovaného, a v konaní nebolo preukázané, že by sa na ich vytvorení či schválení podieľal priamo štatutár žalovaného. Krajský súd uzavrel, že pokiaľ potom žalobca žiadal dokazovaním výsluchom svedkyne Z. odstrániť rozpor v jej výpovedi v inom súdnom konaní, kde uviedla, že o existencii tabuliek nemá vedomosť, no na druhej strane uviedla, že tieto sama vytvorila, takéto dokazovanie nemá potenciál zvrátiť správnosť záveru súdu prvej inštancie, že tieto „tabuľky“, z ktorých má vyplývať, aká suma pripadala žalobcovi a aká žalovanému, neboli odsúhlasené žalovaným, t.j. že údaje v tabuľkách nie je možné považovať za výsledok dohody strán. Opätovne odvolací súd poukázal i na to, že údaje z týchto „tabuliek“ žalobca nepreniesol do žalobných tvrdení a neuviedol, ktoré údaje z tohto listinného dôkazného prostriedku sú relevantné pre posudzovaný prípad. Dovolací súd uvádza, že z rozhodnutí súdov oboch inštancií vyplýva dostatočne zdôvodnený záver, prečo výsluch svedkyne Z. nebol spôsobilý preukázať vznik nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sprostredkovateľskej provízie na základe konkrétnej ústnej dohody.

Vyššie uvedené sa vzťahuje i k námietke dovolateľa, keď vytýka súdom, že tieto sa nezaoberali ani skutočnosťou, že opravné položky k faktúram, na ktoré sa žalovaný odvoláva, ktorých zaplatenia sa domáha žalobca, vytvoril žalovaný až k 31.12.2022. Dovolací súd zdôrazňuje, že žalobca neuvádza, akú výpovednú hodnotu by mala mať táto okolnosť vo vzťahu k existencii ústnej dohody medzi stranami sporu a súčasne iba pripomína, že uvedené je zo strany žalobcu argumentáciou novou. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (k tomu vid. ust. § 366 CSP), a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021, 2Obdo/57/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

26. Možno v zmysle vyššie uvedeného uzavrieť, že ak žalobca vytýkal súdom nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, potom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná.

28. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa najvyššieho súdu dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

29. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.